

Anders Nielsen: Den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Fremsættelsen af det Lovforslag, overfor hvis Behandling vi nu staa, at han haabede, at Tinget vilde lade Lovforslaget nyde hurtig Fremme. Maa jeg begynde med at sige, at jeg deler ganske dette Haab. Der er ikke nogen Grund til lang Forhandling om denne Sag her i Tinget i dette Øjeblik; den Forhandling, der nu paakræves, er Forhandling mellem Tingene, eventuelt gennem Fællesudvalg. Folketingets Stilling til Sagens Kerne er paa Forbaand given, dets Standpunkt er, at vi skulle gaa over til en kommunal Valgretsordning, der hviler paa lige og almindelig Valgret for alle Skatteydere efter Reglerne for Forholdstalsvalg, lige og almindelig Valgret uden Hensyn til Stand, Stilling og Formueforhold. Dette er Tingets Standpunkt. Dette var det tidligere Folketings Standpunkt, og det er sikkert ogsaa dette Tings Standpunkt. Men, som vi tidligere her i Tinget have erklæret os beredvillige til at forhandle om Enkeltheder, saa er Stillingen fremdeles den samme. Dette Ting vil sikkert være rede til at forhandle om Enkeltheder i det nu foreliggende Forslag. Et Forslag i en lignende Skikkelse som dette blev i Fjorlag til Side i det andet Ting, men det tilkommer ikke Tinget her at udtale nogen Kritik af Behandlingsmaaden i det andet Ting. Vi vide, hvad Begrundelsen til denne Behandlingsmaade var; Grunden var den, at man i det andet Ting ønskede at se Resultatet af de da forestaaende Valg, forinden man gik i Gang med Arbejdet paa Sagens Løsning. Nu have Valgene fundet Sted, Valg til Folketinget og Valg af $\frac{1}{2}$ af Landstinget. Man kan med Hensyn til de stedfundne Valgs Resultater lave mange Opstillinger med Hensyn til de afgivne Stemmer; afgivne, som de ere, efter de forskellige Partiliner. Man kan lave mange interessante Opstillinger og mange ørkesløse Opstillinger. Men een Ting maa vi alle være enige om, og det er dette, at Resultatet af Valgene er et klart og tydeligt Svar paa det Spørgsmaal, som man oppe i det andet Ting ønskede stillet ved disse Valg, nemlig om Befolkningen, Vælgernes Flertal, ønskede denne Sag gennemført. Og Svaret er Ja. Det er der ingen, der kan bestride, og det, hvad enten man ser hen til Folketingsvalgene, eller man ser hen til Valgmandsvalgene til Landstinget. Maa jeg nævne som Eksempel 9de Landstingskreds, hvor jeg er fra. Der viser det sig ved Valgmandsvalgene, at der ikke er en

eneste i Landkommunerne valgt Valgmand, som er imod den kommunale Valgrets Udvikelse i Overensstemmelse med det her foreliggende Forslag, ikke en eneste af de landkommunalvalgte Valgmænd kan tages til Indtægt for Modstanden mod dette Forslag. Et klarere og tydeligere Svar paa det Spørgsmaal, som ønskedes stillet fra anden Side til Vælgerne, kan ikke godt tænkes. Vælgernes Svar er saavel ved Folketings- som ved Valgmandsvalgene til Landstinget dette, at Valgretssagen skal løses og løses paa det Grundlag, at Skellet, der deler de kommunale Vælgere i 2 Klasser, slettes. Det er Kernepunktet i Sagen, det er det, Tinget her staaar paa, samtidig med, at det erklærer sin Beredvillighed til at forhandle om Enkeltheder i øvrigt. Der er spurgt, og der er svaret. Det staaar nu til Rigsdagens to Afdelinger at samarbejde om en Ordning i Overensstemmelse med dette Vælgerfolkets Svar, som ligger for os.

Med disse faa Ord — jeg finder ikke Anledning til videre Betragtninger — skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Hørdum: Jeg kan slutte mig til den ærede sidste Talers Betragtning, for saa vidt som det heller ikke er min Agt at udæske til nogen lang Diskussion vedrørende denne Sag. Jeg vil imidlertid gerne have Lov til at udtale min overordentlig store Tilfredshed med, at dette Forslag atter ligger paa Tingets Bord. Det er nu snart 6 Aar siden Systemskiftet, og det første og et af de vigtigste Spørgsmaal, der ventedes løst efter Systemskiftet, var vel den kommunale Valgret. Der gik imidlertid tre Aar, før den daværende Regering tog sig over at forelægge Forslag til Løsning af dette Spørgsmaal. Der var allerede den Gang i Befolkningen nogen Misfornøjelse med, at det havde varet saa længe, men den daværende Koneilspræsident, det nuværende Medlem for Højrup (Deuntzer), udtalte, at naar det havde varet saa længe, var det, fordi Regeringen havde ventet paa en gunstig Lejlighed til at fremføre denne Sag. Af denne Udtalelse sluttede man, at det var muligt for Regeringen at gennemføre Forslaget, at den gunstige Lejlighed var kommen, og at Regeringen følte sig stærk nok til at gennemføre Forslaget. Det viste sig jo imidlertid, at hvis Regeringen havde omgaaedes med denne Tanke, tog Regeringen fejl. Det viste sig jo, at Landstinget, som altid har været mod Sagens Løsning paa denne Maade, ogsaa var